

Игра на ловъ.

Татко си дойде отъ ловъ. Какъвто отиде, такъвъ се и върна, — нищо не донесе. Изправи пушката въ кюшето на стаята, събу се, вечеряхме и слѣдъ малко легнахме. Сутринъта ставаме. Гледаме, — татко, мама ги нѣма въ стаята: тѣ подранили и се заловили вѣнъ на работа. Азъ погледнахъ къмъ кюшето.

„Хайдинъ де-ей, на ловъ ще играемъ бе-ей!“
цѣлъ подскочихъ отъ радостъ и грабнахъ пушката.

„Чуй, сестричко,
Моя птичко,
Стани зайче младо,

А пъкъ ази,
Ето съ тази
Пушка ще те мѣря“.

Сестричето ми Радка това и чакаше. Започнахме играта. А-афъ, а-афъ, а-афъ! задушихъ азъ и залаяхъ, като наша Розка. Зайчето бѣга, азъ го лая, гоня; зайчето бѣга, азъ го лая, гоня и ха да го стигна, спрѣхъ се и . . . тракъ! бумммъ!

Ушитѣ ми писнаха, стаята се прѣвъртѣ и азъ едвамъ доловихъ страшния писъкъ на зайчето младо.

Кога се свѣстихъ, видѣхъ татко блѣденъ като стѣна бѣла, че помага на лѣкаря да привърже ранитѣ на Радка.

Надъ тѣхъ още по-уплашена мама стои, гледа втрепенено ранитѣ, а сълзитѣ ѝ капятъ, капятъ, капятъ. Прѣзъ тия горчиви сълзи, азъ чухъ да нарежда:

„Налъ съмъ ви, майка думала:
Тази е игра опасна,
Опасна още пагубна;
Налъ съмъ ви, майка, казвала:
Кой татка, майка не слуша
Никога добро не паша!“